

Φτιάχνοντας μια χριστουγεννιάτικη ανάμνηση

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στην τάξη το δέντρο είχε στολιστεί. Το αστέρι είχε

τοποθετηθεί επιδέξια στην κορφή του έλατου και γιρλάντες ζέσταιναν με το χρώμα τους ολόκληρη την αίθουσα. Σε δυο βδομάδες θα έρχονταν τα Χριστούγεννα. Όμως το κλίμα δεν ήταν γιορτινό. Τα παιδιά δεν χαμογελούσαν. Κι όσο κι αν η δασκάλα προσπαθούσε να τα κάνει να νιώσουν καλύτερα, εκείνα δεν μπορούσαν με τίποτα να νιώσουν έτσι.

Ο συμμαθητής τους, ο Σταύρος, θα έφευγε από το σχολείο την επόμενη εβδομάδα. Οι γονείς του μετακόμιζαν σε μια άλλη πόλη. Έτσι, ο αγαπημένος τους φίλος θα έπρεπε να αλλάξει σχολείο, γειτονιά, φίλους. Τους είχε υποσχεθεί βέβαια, ότι θα

τους επισκέπτεται όποτε μπορεί. Αλλά αυτό δεν αναιρούσε το γεγονός ότι η απουσία του θα ήταν αισθητή μέσα στην τάξη. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ούτε εκείνη τη μέρα είχε έρθει στο σχολείο, γιατί βοηθούσε τους γονείς του να πακετάρουν για τη μετακόμιση.

Χτύπησε το κουδούνι για διάλειμμα. Όμως τα παιδιά, θα έμεναν μέσα στο κτίριο, καθώς έξω από το πρωί έριχνε χιονόνερο. Πολλά προσωπάκια πλησίασαν το τζάμι και έμειναν να κοιτάζουν μελαγχολικά το βροχερό σκηνικό.

- Μου φαίνεται πολύ παράξενο που θα φύγει ο Σταύρος, έσπασε τη σιωπή ο Πέτρος. Από την πρώτη δημοτικού καθόμαστε στο ίδιο θρανίο. Σε όλα τα παιχνίδια ήμασταν μαζί στην ίδια ομάδα.

Η Στέλλα προσπάθησε να τον παρηγορήσει:

- Τουλάχιστον αύριο θα έρθει για να τον δούμε - μας το υποσχέθηκε

είπε:

- Θυμάστε που πέρσι, λίγες μέρες πριν

κλείσουν τα σχολεία για διακοπές, χιόνισε και παίξαμε χιονοπόλεμο στην αυλή του σχολείου όλοι μαζί; Τότε που φτιάξαμε με τον Σταύρο εκείνες τις τεράστιες χιονόμπαλες;

Τα παιδιά γέλασαν.

- Ή πρόπερσι που πηγαίναμε και λέγαμε τα κάλαντα από τάξη σε τάξη και τελικά τα είπαμε σε όλο το Δημοτικό και στο τέλος βραχυνιάσαμε; συμπλήρωσε ο Πέτρος.

Πολλές αναμνήσεις είχαν τα παιδιά από αυτές τις γιορτινές μέρες.

Το κουδούνι χτύπησε για την τελευταία ώρα μαθημάτων. Κάποιοι μαθητές άκουγαν με προσοχή τη δασκάλα, άλλοι προσπαθούσαν να βρουν σε ποια σελίδα του βιβλίου αναφερόταν το μάθημα κι άλλοι κοιτούσαν νωχελικά τους δείχτες του μεγάλου ρολογιού στον τοίχο, περιμένοντας τη λήξη της σχολικής μέρας. Όμως ξαφνικά, η δασκάλα, η κ. Μαρία, είπε κάτι που τράβηξε το ενδιαφέρον όλων:

– Αύριο θέλω να φέρετε τα τρίγωνά σας, τις μελόντικές σας και τα μεταλλόφωνά σας. Θα ετοιμάσουμε μια έκπληξη για τον συμμαθητή σας, τον Σταύρο, που μετακομίζει την άλλη εβδομάδα. Και τους εξήγησε το σχέδιο.

Τα παιδιά γύρισαν σπίτι τους με χαρούμενη διάθεση. Θα αποχαιρετούσαν τον συμμαθητή τους με τον πιο όμορφο τρόπο. Όλοι περίμεναν με ανυπομονησία να έρθει η επόμενη μέρα.

Ο Σταύρος δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Έβλεπε τα κιβώτια που είχαν στριμωχτεί στη γωνιά του δωματίου του και σκεφτόταν τους φίλους του, το καινούριο σχολείο, το νέο του σπίτι. Έκλεισε τα μάτια. Η βροχή τον νανούρισε σιγά – σιγά και μετά από λίγο αποκοιμήθηκε.

Τα παιδιά έφτασαν στο σχολείο με ένα πονηρό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα πρόσωπά τους. Μπήκαν στην τάξη και κάθισαν στις θέσεις τους. Μαζί και ο Σταύρος, ο οποίος δεν είχε υποπτευθεί τίποτα.

– Σήμερα παιδιά δεν θα κάνουμε μάθημα τις δυο πρώτες ώρες, ανακοίνωσε η δασκάλα. Τα παιδιά έβγαλαν τα χέρια τους από τα σε όλες τις τάξεις!

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της κι

αμέσως τα θρανία γέμισαν με μουσικά όργανα. Ο Σταύρος για λίγο θύμωσε με τους συμμαθητές του. Γιατί δεν τον είχε ειδοποιήσει κανένας ότι σήμερα έπρεπε να φέρουν κάποιο μουσικό όργανο; Σήκωσε το χέρι του είπε σιγανά:

– Εγώ, κυρία, δεν ήξερα ότι θα τραγουδούσαμε και θα παίζαμε τα κάλαντα σήμερα.

Και τότε ο Πέτρος δεν κρατήθηκε και είπε δυνατά:

- Μα εσύ δεν χρειάζεσαι μουσικό όργανο. Εσύ θα είσαι ο μαέστρος μας!

Και τότε όλα τα παιδιά χειροκρότησαν. Ο Σταύρος είχε χάσει τα λόγια του. Χαιρονέλασε πλατιά και κούταξε όλους τους συμμαθητές του. Αμήχανα άρχισε κι

Πήγαν σε όλα τα τμήματα και τραγουδούσαν

δυνατά. Ο Σταύρος περήφανος στεκόταν μπροστά από τη χορωδία και την ορχήστρα και κουνούσε ρυθμικά τα χέρια του. Ακόμα και στο γραφείο του διευθυντή πήγαν, ο οποίος δεν περίμενε αυτή την ευχάριστη έκπληξη και τραγούδησε μαζί με τα παιδιά το «Τρίγωνά κάλαντα, σκόρπισαν παντού...». Οι μαθητές είχαν καταφέρει να τον κάνουν να νιώσει, έστω και για λίγο, ξανά σαν παιδί.

Όταν το τραγούδι τελείωσε, τα παιδιά γύρισαν στην τάξη τους. Εκείνη τη μέρα, το χαμόγελο δεν έφυγε ούτε για μια στιγμή από τα χείλη τους. Μπορεί ο συμμαθητής της να έφευγε από το σχολείο σε λίγες μέρες, όμως είχαν καταφέρει να φτιάξουν μαζί του μια ακόμα, και μάλλον όχι τελευταία, χριστουγεννιάτικη ανάμνηση...

%trigonankalanna%

Αλ. Σαββόπουλος

